

РЕШЕНИЕ

№ 6240

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6131** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с адрес: [населено място],[жк], [улица], чрез юрисконсулт Д. Н. М., срещу Решение № 20001530 от 05.01.2021 г. по н.а.х.д. № 183/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006192 от 06.12.2019 г., издадено от инж. Д. Г. И. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д „ИТ“ С.), с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица], ет. 1, ап. 4, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Касаторът, редовно призован, представлява се в съдебното заседание от юрк. М.. В касационната жалба твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно. Иска се неговата отмяна и постановяване на решение, с което се потвърждава изцяло процесното НП като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] – редовно призован по реда на чл. 50,

ал. 2 от ГПК, не се явява и не се представлява, не ангажира нови писмени доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор С. дава заключение касационна жалба да бъде уважена от настоящата инстанция като правилна и законосъобразна.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

За да постанови процесното решение първоинстанционният съд е приел, че административнонаказващият орган е извършил нарушение на изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, изразяващи се в това, че в наказателното постановление не е взето отношение лицето С. С. И. каква трудова функция е изпълнявало в проверения обект. Същата била заварена да работи, без да се вземе отношение какво е вършила, а именно действията, които могат да бъдат квалифицирани като такива, отговарящи на определена трудова функция. Районният съд е приел, че описанието на нарушението в неговата фактическа част формира предмета на доказване и непълнотата му води до неяснота на същия, съответно рефлектира върху правото на защита, като е недопустимо едва в хода на съдебното производство да се изяснява характера на трудовата функция, тъй като по този начин се нарушава правото да се направят възражения срещу административнонаказателното обвинение.

Основните възражения на касатора са относно неправилното заключение на първоинстанционния съд, че начинът на формулиране на административнонаказателното обвинение се явява бланкетно и неотговарящо на изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН за конкретност в описанието на нарушението и обстоятелствата при които е извършено, доколкото очевидно се касае за предоставяне на работна сила от С. С. И., като са налице основните елементи на трудовото правоотношение и каква трудова функция изпълнява същата. Касаторът сочи, че трудовият договор не е сключен преди постъпване на работа на работничката, т.е. към момента на извършване на нарушението тя реално не е договорила длъжност, която да декларира пред органите на инспекция по труда.

След извършена служебна проверка съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция намира, че решението на районния съд е валидно и допустимо - постановено е по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия. Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е съобразена със събраните в хода на административнонаказателното производство и в хода на съдебното обжалване доказателства.

При реализираната проверка за съответствие на решението с материалния закон, настоящият състав намира, следното:

Видно от съдържанието на Наказателно постановление № 22-006192 от 06.12.2019 г. [фирма] е санкционирано за това, че е допуснало лицето С. С. И. да работи в обекта, с определено работно време и уговорено трудово възнаграждение, без да има сключен трудов договор в писмена форма между страните по възникналото трудово правоотношение.

Неправилно и незаконосъобразно въззивният съд е приел, че при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения,

които не могат да бъдат отстранени във фазата на съдебното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В случая процесното наказателно постановление е издадено в съответствие на цитираната разпоредба, като не съдържа пълно и ясно описание на нарушението, обстоятелствата при която е извършено и доказателствата, които го потвърждават. Видно от доказателствата по делото е установено, че при извършена проверка на трудовото законодателство, като най важната е тази от 27.06.2019г. на [фирма] , съвместно с органи на ИТ и СДВР е установено, че в 22,30ч. е заварено лице С. И. да работи в обекта .Същата е декларира, че работи в обекта от около година.Безспорно е установено че към датата на първата проверка не е имала сключен трудов договор. Последващи проверки е имало на 23.07.2019г.,31.07.2019г. и на 22.08.2019г.На 31.07.2019г. в Д „ИТ“ е представен сключен трудов договор с лицето на длъжност „сервитьорка“.По делото е представено и сведение от С. И., с което заявява, че е работила като танцьорка в клуб „ббб“ от около една година. В сведението на страница 34 от делото на СРС са описани достатъчно данни за осъществяване на дейност без договор.

Нарушението е извършено на 27.06.2019г. и е констатирано на 31.07.2019г. в Д“ИТ“ С. при преглед на представените документи.АУАН е издаден на 22.08.2019г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20001530 от 05.01.2021 г. по н.а.х.д. № 183/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006192 от 06.12.2019 г., издадено от инж. Д. Г. И. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д „ИТ“ С.), с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица], ет. 1, ап. 4, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 22-006192 от 06.12.2019 г., издадено от инж. Д. Г. И. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д „ИТ“ С.), с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица], ет. 1, ап. 4, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.